

Sokrata, ni treba praviti; v Podlomu so ga samo v mislih in željah iz vsake družbe parkrat vun vrgli; toliko je napredovala javna nravnost in strpljivost.

Od dr. Osata je tedaj zahtevala resnicoljubnost, da je vprašal Berusa, če ve, kako so sprejeli Danico pri Mraku.

„Oh, prav prijazna je bila Mrakova mama,“ je segla vmes Danica, „in napol mi je že obljubila, da mi pošlje Julko za družico.“

„Da, napol,“ je dejal Osat; „jaz sem bil priča. Najprej je zabranil Danici vhod sultan, ki je ležal pred vrati. Zunaj ji je kazal pes zobe, znotraj pa —“

„Da ustrelim to mrho, to sem že sklenil,“ je vzkipel Berus.

„Jaz ne vem,“ je dejal adjunkt, „zakaj da ne odpravi Mrak tega psa. Kazen je že plačal zanj.“

„Niti v hišo ne bi bila prišla gospodična Danica,“ je nadaljeval Osat, „če bi ne bil prišel jaz na pomoč. A'kdo bi se ne potegnil za tako zalo nevesto! Kaj, Berus?“

„Ali Vam je všeč, gospod doktor? Zakaj se pa Vi ozirate le bolj po priletnih?“ Kakor bi bil vseh devet podrl, tak šum je zbudil Berus s temi besedami.

„Ah, ah, ah, nekaj novega,“ se je glasilo od vseh strani in čestitalo osuplemu doktorju, ki se mu je zdela Berusova odkritosrčnost precej kmetška. Ozirov pač nikoli ni puščati v nemar. Saj celo, kadar prosimo koga, da naj nam odkritosrčno in brez ovinkov pove svoje mnenje, pričakujemo potrebne ozirnosti.

Osat je pustil kegljanje, sedel zase in si prižgal smotko. Da ga je takoj obkolil lepši spol, mu je bilo veliko zadoščenje, ki ga pa ni kazal. Takisto veseli pa so bili gospodje, da so kegljali sedaj brez ozira na dame in keglje.

„Nekaj se mi je dozdevalo, gospod doktor,“ je dejala lekarnarjeva gospa; „a sama sebi nisem prav verjela. A prav iz srca me veseli, če je resnica. Zdaj boste šele spoznali, kaj je prijetno življenje.“

„Preden se človek odloči, milostiva,“ se je branil Osat, „mora postaviti natančno bilanco izgube in dobička. Sploh pa zadeva ni še dozorela, in pazite, gospa, kaj da govorite! Tukaj je gospodična Betka in poslušaj, doma bo pa povedala.“

Mučen molk je nastal pri teh besedah, in gospa je zardela, v zavesti, da je zašla predaleč in da ji utegne zameriti gospa Radičeva. Hotela se je le nekoliko pošaliti z doktorjem, ker ni nihče dvomil, da gospa ne mara zanj.

Vsa družbica pa se je zavzela, ko je Betka vesela odgovorila, da bo njo in mamico prav pristrčno veselilo, če se ta nada uresniči. To je bil konec zanimivih razgovorov in živahne zabave. Gostje so se kmalu poslovili, in Osat je ostal sam.

KERUB

† FR. DÖBNIKAR